

Parshat Eikev Performance Benchmarks What Happened to Faith?

Simon Wolf

There are many who claim that Judaism is a performance based religion whereby what you do matters more than what you believe or, maybe even, it is all that matters. This is reinforced by the Gemara in Berachot which states that "from the day that the Beit HaMikdash was destroyed, God has no remnant in the world aside from the four cubits of Halacha."¹ Chazal base this on the interpretation of the verse in Mishlei, "God loves the gates of Zion more than all the dwellings of Jacob"² to mean that God loves the gates distinguished through the study of Halacha (שערים המצוינים בהלכה) more than the synagogues and study halls (מבתי כנסיות ומבתי) (מדרשות). Relying on this dictum, Abaye moved his place of prayer from the synagogue to the place where he studied Halacha. Seemingly, even something as transcendental as prayer is anchored by and subordinated to Halacha resulting in Abaye eschewing a place dedicated to prayer in favor of the location where Jewish law is studied.

In addition, it seems that practice is also the pivotal determinant as to the status of a Jew. The Gemara in Sanhedrin indicates that a Jew even though he has sinned, still remains a Jew (אף על פי שחטא - once a Jew always a Jew).³ This principle is qualified by two exceptions. If one is an apostate that worships idols or publicly

desecrates the Shabbat, then while, as noted above, they are still classified as a Jew, their status is downgraded; the individual is no longer believed with regards to certain religious matters and we would no longer accept sacrifices from such a person.⁴ These two Mitzvot (עבודה זרה) are so central to Judaism that Chazal equate these two violators with someone who rejects the entirety of Torah, the corpus of transcendental law. While these two violations are fundamentals of the faith and abrogating them challenges core beliefs within Judaism, nevertheless, it still requires a performance-based rejection in order to bestow on the individual this downgraded status as a Jew. This once again seems to project a very quantitative approach to Judaism where adherence to Halacha is the measuring stick by which one's religious identity and commitment are evaluated. This view is most succinctly expressed by Rav S.R. Hirsch when discussing this matter he declares, "Principles? Fundamentals of faith? Judaism only recognizes six hundred and thirteen Mitzvot, not directives of faith..."⁵

Many people would prefer that Judaism be akin to other religions where one's belief system would determine their faithfulness to the religion and their ability to reap the rewards for their fidelity. Why can't someone be deemed a practicing and dedicated Jew if they subscribe to the Rambam's Thirteen Articles of Faith⁶ or the Sefer Halkarim's consolidation of those into three primary categories?⁷ It would seem that one's attitude

¹ אמר ליה רבא לרפרם בר פפא: לימא לן מר מהני מילי מעלייתא דאמרת משמיה דרב חסדא במילי דבי כנישתא! אמר ליה, הכי אמר רב חסדא: מאי דכתיב אהב ה' שערי ציון מכל משכנות יעקב - אוהב ה' שערים המצוינים בהלכה יותר מבתי כנסיות ומבתי מדרשות. והיינו דאמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא: מיום שחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד. ואמר אביי: מריש הוה גריסנא בגו ביתא ומצלינא בבי כנישתא, כיון דשמענא להא דאמר רבי חייא בר אמי משמיה דעולא: מיום שחרב בית המקדש אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו אלא ארבע אמות של הלכה בלבד - לא הוה מצלינא אלא היכא דגריסנא. רבי אמי ורבי אסי אף על גב דהוה להו תליסר בי כנישתא בטבריא לא מצלו אלא ביני עמודי, היכא דהוה גרסי. (ברכות ח.)

² אהב יקוק שערי ציון מלל משכנות יעקב: (תהילים פז,ב)

³ חטא ישראל. אמר רבי אבא בר זבדא: אף על פי שחטא - ישראל הוא. אמר רבי אבא: היינו דאמרי אינשי אסא דקאי ביני חילפי אסא שמיה, ואסא קרו ליה. (סנהדרין מד.)

⁴ גופא, אמר רב ענן אמר שמואל: ישראל מומר לעבודת כוכבים - מותר לאכול משחיתו, שכן מציונו ביהושפט מלך יהודה שנהנה מסעודת אחאב, שנאמר: ויזבח לו אחאב כזן ובקר לרוב ולעם אשר עמו ויסיתוהו לעלות אל רמות גלעד... לימא מסייע ליה: הכל שוחטין, ואפילו כותי ואפילו ערל ואפילו ישראל מומר; האי ערל ה"ד? אילימא שמתו אחיו מחמת מילה, האי ישראל מעליא הוא! אלא פשיטא מומר לערלות; אימא סיפא: ואפילו ישראל מומר, ה"ד? אי מומר לדבר אחד, היינו מומר לערלות! אלא לאו מומר לעבודת כוכבים, וכדבר ענן. לא, לעולם אימיר לך: מומר לעבודת כוכבים לאו דאמרי מר: חמורה עבודת כוכבים, שכל הכופר בה כמודה בכל התורה כולה, אלא מומר לאמור דבר, וכדברא. מיתבי: מכס - ולא כולכם, להוציא את המומר, מכס - בכס חלקתי ולא באומות, מן הבהמה - להביא בני אדם שדומים לבהמה, מכאן אמרו: מקבלין קרבנות מפושעי ישראל כדי שיחזרו בהן בתשובה, חוץ מן המומר ומנסך את היין ומחלל שבתות בפרהסיא; האי גופא ביהן, אמרת: מכס - ולא כולכם, להוציא את המומר, והדר תני: מקבלין קרבנות מפושעי ישראל! האי לא קשיא: רישא מומר לכל התורה כולה, מציענא מומר לדבר אחד; אימא סיפא: חוץ מן המומר ומנסך את היין ומחלל שבת בפרהסיא, האי מומר היכי דמי? אי מומר לכל התורה כולה, היינו רישא! ואי מומר לדבר אחד, קשיא מציענא! אלא לאו הכי קאמרי: חוץ מן המומר לנסך את היין ולחלל שבתות בפרהסיא, אלמא מומר לעבודת כוכבים הוה מומר לכל התורה כולה, ותיובתא דרב ענן! תיובתא. (סנהדרין ד:ה-ה.)

⁵ ...עיקרים? עיקרי אמונה? היהדות מכירה תרי"ג מצוות, לא פקודות-אמונה... (רש"ר הירש איגרות צפון איגרת טו) וגם עיין בהערה 13

⁶ ...וממה שראוי שאזכיר כאן זהו המקום היותר ראוי להזכיר בו, שעיקרי תורתנו ישתבחו... והיסוד השני אחדותו יתעלה... והיסוד השלישי שלילת הגשמות ממנו... והיסוד הרביעי הקדמות... והיסוד החמישי שהוא יתעלה הוא אשר ראוי לעבדו ולרוממו ולפרסם גדולתו ומשמעתו... והיסוד השישי הנבואה... והיסוד השביעי נבואת משה רבינו... והיסוד השמיני הוא תורה מן השמים... והיסוד התשיעי הבטול. והוא שזו תורת משה לא תבטל, ולא תבוא תורה מאת ה' זולתה, ולא יתוסף בה ולא יגרע ממנה לא בכתיב ולא בפירוש... והיסוד העשירי שהוא יתעלה יודע מעשה בני אדם ולא הזנחים... והיסוד האחד עשר שהוא יתעלה משלם גמול טוב למי שמקיים מצות התורה, ומעניש מי שעובר על אזהרותיה, ואגמולו הגדול הוא העולם הבא, ועונשו החמור הכרת... והיסוד השנים עשר ימות המשיח, והוא להאמין ולאמת שיבא ואין לומר שנתאחר אם יתמהמה חכה לו, ואין לקבוע לו זמן... וכאשר יהיו קיימים לאדם כל היסודות הללו ואמונתו בהם אמיתית, הרי הוא נכנס בכלל ישראל, וחובה לאהבו ולחמול עליו וכל מה שצוה ה' אותנו זה על זה מן האהבה והאחווה, ואפילו עשה מה שיכול להיות מן העבירות מחמת תאוות והתגברות יצרו הרע, הרי הוא נענש לפי גודל מריו ויש לו חלק, והוא מפושעי ישראל. וכאשר יפקד אדם ביסוד מאלו היסודות הרי זה יצא מן הכלל וכפר בעיקר ונקרא מין ואפיקורוס וקוצץ בנטיעות, וחובה לשנותו ולהשמידו ועליו הוא אומר הלא משנאך ה' אשנא וכו'... (רמב"ם פירוש המשניות סנהדרין יא, א) ובהרבה סידורים אחרי תפילת שחרית מופיע רשימה של י"ג עיקרי האמונה של הרמב"ם שמנסחים "אני מאמין..." "וגם החרוזות של "גדל אלקים ח"י בני מה"ג עיקרים האלו)

⁷ הדרך הנכון שיראה לי בספירת העקרים שהם שרשים ויסודות לתורה האלקית הוא, כי העקרים הכוללים וההכרחיים לדת האלהית הם שלשה, והם מצואות השם, וההשגחה לשכר ולעונש, ותורה מן השמים. ואלו השלשה הם אבות לכל העקרים אשר לדתות האלקיות, כמו תורת אדם ותורת נח ותורת אברהם ותורת משה, וזולת זה מן התורות האלקיות אם אפשר שימצאו יותר מאחת בזמן אחד או בזו אחר זו. ותחת כל עקר מאלו שרשים וטעמים משתרגים ומתעפים מן העקר והוא, כי תחת מצואות השם הוא שורש היותו קדמון ונצחי ודומיהו, ובכלל תורה מן השמים הוא ידעת השם והנבואה ודומיהו, ובכלל ההשגחה הם השכר והעונש בעולם הזה לגוף ובעולם הבא לנפש. ומאלה הג' עקרים הכוללים משתרגים טעמים וענפים לתורות האלקיות או

and their relationship with God should be eminently more important than the minutiae of Halacha. This position seems to be supported by the Gemara in Makkot which suggests that the Torah contains six hundred and thirteen Mitzvot, three hundred and sixty-five negative precepts and two hundred and forty-eight positive commandments. In subsequent generations, they distilled these Mitzvot down to fundamentals – Dovid HaMelech to eleven, Yishayahu HaNavi to six, Micha to three, Yishayahu (again) to two and finally Chavakuk to one.⁸ The verse quoted for the singular summation of all the Mitzvot is "Behold his soul is haughty, it is not upright; But the just shall live by his faith (יִתְיָהוּ)." ⁹ The one who believes in God and God's salvation and waits patiently for its arrival shall live and thrive while the one who is haughty will mistakenly aggrandize himself thinking that it will provide him

with deliverance.¹⁰ The one item that captures and subsumes within it the entire Torah is faith.

In addition, following strictures mindlessly leads to religious performance that is devoid of meaning. As the Mesilat Yesharim terms it, Mitzvot without thought and meaning are practices of habit (מצוות) a robotic action, that in many senses is lacking its main purpose – the expression of one's love for and awe of God.¹¹ Rabbi Shimon in the Mishna in Avot, "...do not make your prayers automatic, simply discharging an obligation, but rather they should be pleas for mercy and compassion before God (אל תעש תפלתך קבע אלא) ..."¹² This again would lean in favor of prioritizing a belief based system that brings a context of meaning to performance.

המתדמות באלקיות על זה הדרך, כי תחת עקר מציאות השם הוא הרחוק הגשמות, שהוא עקר פרטי לתורת משה, והאחדות. ותחת תורה מן השמים הוא שרש נבואת משה ושליוחותיו. ותחת ההשגחה והשכר והעונש הוא ביאת המשיח, שהוא עקר פרטי לתורת משה לפי דעת הרמב"ם ז"ל, ולפי דעתנו אין ביאת המשיח עקר, ואם הוא עקר איננו פרטי לתורת משה, כי גם הנצרים עושים ממנו עקר לסתור תורת משה, והוא עקר פרטי להם שלא יצויר מציאות דתם זולתו, ואלו וכיוצא בהם שהם עקרים לדתות הפרטיות כלם נכללים בג' העקרים שאמרנו. ואולם אם אפשר להמציא תורה אלקית יותר מאחת בזמן אחד או בזמנים מתחלפים עוד יתבאר במה שיבא בעזר הצור. והמורה על היות ג' העקרים הללו שרש ויסוד לאמונה אשר בה יגיע האדם אל הצלחתו האמתית, הוא מה שיסודו לנו אנשי כנסת הגדולה בתפלת מוסף של ראש השנה ג' ברכות, שהם מלכות זכרונות ושופרות, שהם כנגד ג' עקרים הללו, להעיר לב האדם כי בהאמנת העקרים הללו עם סעיפיהם ושרשיהם כפי מה שראוי יזכה האדם בדיונו לפני השם. כי ברכת מלכות היא כנגד עקר מציאות השם, ויורה על זה נוסח הברכה, על כן נקוה לך ה' אלקינו לראות מהרה בתפארת עוזך, להעביר גלולים מן הארץ והאלילים כרות יכרתנו, לתקן עולם במלכות שכי וכו', יכירו וידעו כל יושבי תבל כי לך תכרע על כרך תשבע כל לשון, ויקבלו נוסח את עול מלכותך. וכן ברכת זכרונות תורה על ההשגחה והשכר והעונש, וכן יורה נוסח הברכה, אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם לפניך נגלו כל תעלומות וכו'. וברכת שופרות היא לרמוז על העקר השלישי שהוא תורה מן השמים, ועל כן היא מתחלת אתה נגלית בענן כבודך על עם קדשך לדבר עזקה, מה השמים השמעתם קולך וכו', ולפי שמתן תורה היה באמצעות קול שופר חזק, כמוהו לא נהיה מן העולם, נקראת שופרות, כי הקולות והצלילים שהיו שם כבר היו בעולם כיוצא בהם או ממינם, אבל קול השופר בזולת שופר לא היה מעולם ולא יהיה כן עד זמן הגאולה, שהיא שעה שתתפרסם תורת האמת בפני כל העולם, ועל אותה שעה נאמר וה' אלקים בשופר יתקע (זכריה ט יד), כפי דעת קצת החכמים...

דרש רבי שמלאי: שש מאות ושלש עשרה מצות נאמרו לו למשה, שלש מאות וששים וחמש לאוין כמנין ימות החמה, ומאתים וארבעים ושמונה עשה כנגד איבריו של אדם. אמר רב המנונא: מאי קרא? תורה צוה לנו משה מורשה, תורה בגימטריא שית מאה וחד סרי הוי, אנכי ולא יהיה לך מפי הגבורה שמענום. (סימן: דמשמ"ק ס"ק). בא דוד הולך תמים ופועל צדק ודובר אמת בלבבו, לא רגל על לשונו לא עשה לרעהו רעה וחרפה לא נשא על קרובו, נבזה בעיניו נמאס ואת יראי ה' יכבד נשבע להרע ולא ימיר, כספו לא נתן בנשך ושוחד על נקי לא לקח עושה אלה לא ימוט לעולם, הולך תמים - זה אברהם, דכתיב: התהלך לפני ה' והיה תמים. פועל צדק - כגון אבא חלקיהו. ודובר אמת בלבבו - כגון רב ספרא. לא רגל על לשונו - זה יעקב אבינו, דכתיב: אולי ימושני אבי והייתי בעיניו כמתעתע. לא עשה לרעהו רעה - שלא ירד לאומנות חבירו. וחרפה לא נשא על קרובו - זה המקראת את קרוביו. נבזה בעיניו נמאס - זה חזקיהו המלך שגירר עצמות אביו במטה של חבלים. ואת יראי ה' יכבד - זה יהושפט מלך יהודה, שבשעה שהיה רואה תלמיד חכם, היה עומד מכסאו ומחבקו ומנשקו וקורא לו: (אבי אבי) רבי רבי, מרי מרי. נשבע להרע ולא ימיר - כר' יוחנן, דא"ר יוחנן: אהא בתענית עד שאבא לביתי. כספו לא נתן בנשך - אפילו ברבית עובד כוכבים. ושוחד על נקי לא לקח - כגון ר' ישמעאל בר' יוסי. כתיב: עושה אלה לא ימוט לעולם, כשהיה ר"ג מגיע למקראת הזה היה בוכה, אמר: מאן דעביל ליה לכולהו הוא דלא ימוט, הא חדא מינייהו ימוט! אמרו ליה: מי כתיב עושה כל אלה? עושה אלה כתיב, אפילו בחדא מינייהו; דאי לא תימא הני, כתיב קרא אחרינא: אל תטמאו בכל אלה, התם נמי הנוגע בכל אלה הוא דטמא, בחדא מינייהו לא? אלא לאו באחת מכל אלה, הכא נמי באחת מכל אלו. הוא ישעיהו והעמידן על שש, דכתיב: הולך צדקות ודובר מישרים מואס בבצע מעשקות נוער כפיו מתמוך בשוחד אוטם אזנו משמוע דמים ועוצם עיניו מראות ברע. הולך צדקות - זה אברהם אבינו, דכתיב: כי ידעתיו למען אשר יצוה וגו'. ודובר מישרים - זה שאינו מקניט פני חבירו ברבים. מואס בבצע מעשקות - כגון ר' ישמעאל בן אלישע. נוער כפיו מתמוך בשוחד - כגון ר' ישמעאל בר' יוסי. אוטם אזנו משמוע דמים - דלא שמע בזילותא דצורבא מרבנן ושבתיק, כגון ר"א ברבי שמעון. ועוצם עיניו מראות ברע - כדריב חייא בר אבא, דאמר ר' חייא בר אבא: זה שאינו מסתכל בשמים בשעה שעומדות על הכביסה. וכתיב: הוא מרומים ישכון [וגו']. בא מיכה והעמידן על שלש, דכתיב: הגיד

לך אדם מה טוב ומה ה' דורש ממך כי אם עשות משפט ואהבת חסד והצנע לכת עם (ה') אלהיך. עשות משפט - זה הדין. אהבת חסד - זה גמילות חסדים. והצנע לכת - זה הוצאת המת והכנסת כלה. והלא דברים קל וזומר: ומה דברים שאין דרכן לעשותן בצנעא - אמרה תורה: והצנע לכת, דברים שדרכן לעשותן בצנעא - על אחת כמה וכמה. חזר ישעיהו והעמידן על שתיים, שנאמר: כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה. בא עמוס והעמידן על אחת שנאמר: כה אמר ה' לבית ישראל דרשוני וחיו. מתקיף לה רב נחמן בר יצחק, אימא: דרשוני בכל התורה כולה! אלא, בא חבקוק והעמידן על אחת, שנאמר: וצדיק באמונתו יחיה. (מכות כג. כג.)

הנה עפלה לא ישרה נפשו בן וצדיק באמונתו יחיה: (חבקוק ב, ד) ⁹
 עפלה - ענין גבהות הלב וזדון וכן יעפילו לעלות אל ראש ההר ורבי אחי רבי משה ז"ל פירש הנה עפלה מן עופל ובחן שהוא מבצר גבוה אמר מי שלא ישרה נפשו בו עפלה כלומר תשים עצמה בעופל ובחן להשגב שם מפני האויב ולא תשוב לאל ולא תבקש ממנו להצילה אבל הצדיק לא יצטרך להשגב במבצר כי באמונתו יחיה: (רד"ק חבקוק ב, ד) \\ הנה עפלה לא ישרה נפשו בו. מי שנפשו אשר בו לא ישרה הנפש ההיא תתפעל ותתחזק לחשב קצין ולדחק את הקץ, הודיע לו כי רבים יכשלו ויעפילו לעלות בכח ובתוקף להביא את הקץ, כמ"ש ופריצי בני עמך יתנשאו להעמיד חזון ונכשלו, שיעמדו כמה נביאים מזויפים ויגרמו כמה רעות לישראל, ושיעמדו רבים שיעפילו להעמיד חזון ולחשב קצין וכשלא יבא בזמן הנחשב להם יצאו מן הדת, אבל וצדיק באמונתו יחיה, הצדיק אשר ישרה נפשו בו, לא תעפל נפשו לחשב קצין ולהעמיד חזון, רק יחיה באמונתו ויאמיני כי יש יום לה' וידום לה' ויתחולל לו: (מלבי"ם שם)

...וכיון שכבר התאמת אצל כל חכם צורך נתימנות העבודה וחובת טהרתה ונקיונה שזולת אלה אינה נראית ודאי כלה, ולא נמאסת ומתועבת, כי כל לבבות דורש ה' וכל יצר מחשבות הוא מבין (דה"א א כח), מה נענה ביום תוכחה אם התרשלנו מן העיון הזה והחננו דבר שהוא כל כך מוטל עלינו שהוא עיקר מה ה' אלהינו שואל מעמנו. היתכן שייגעו ויעמלו שכלנו בחקירות אשר לא נתחייבנו בהם, בפלפולים אשר לא יבא לנו שום פרי מהם ודינים אשר אינם שייכים לנו, ומה שחייבים לנו, ומה שחייבים לנו לבראנו חובה רבה נעזבהו להרגל ונניחהו למצות אנשים מלומדה. אם לא נסתכלנו ולא עיינו מה היא היראה האמתית ומה ענפיה, איך נקנה אותה ואיך נמלט מן ההבל העולמי המשכח אותה מלבנו. הלא תשכח ותלך אף על פי שידענו חובתה. האהבה, כמו כן, אם לא נשתדל לקבוע אותה בלבבנו בכח כל האמצעים המגיעים אותנו לזה איך נמצאה בנו, מאין יבוא הדבקות וההתלהטות בנפשיותנו עמו יתברך ועם תורתו אם לא נשעה אל גדולתו ואל רוממותו אשר יוליד בלבנו הדבקות הזה. איך תטהר מחשבותינו אם לא נשתדל לנקותה מן המומין שמיטיל בה הטבע הגופני, והמדות כולם הצריכות כמו כן יתקנו והישרה. מי יישרם ומי יתקנם אם לא נשים על ליהם ולא נדקדק בדבר דקדוק גדול. הלא אם עיינו על הדבר עיון אמיתי, היינו מוצאים אותו על אמת ומטיבים לעצמנו, ומלמדים אותו לאחרים ומטיבים להם גם כן...היראה היא יראת רוממותו יתברך שייך אלמפניו כמו שירא מפני מלך גדול ונורא, ויבוס מגדולתו על - כל תנועה שהוא בא להתנועע, כל - שכן דברו לפניו בתפלה או בעסקו בתורתו. הליכה בדרכיו כולל כל ענין יושר המדות ותקונו. והוא מה שביארו ז"ל (שבת ק"ג): מה הוא רחום אף אתה רחום וכו'. וכלל - כל - זה שינהג האדם כל מדותיו וכל מיני פעולותיו על - פי הישר והמוסר. וכללו חמיו ז"ל (אבות פ"ב): כל שהיא תפארת לעושיה ותפארת לו מן האדם, דהיינו: כל הולך אל חכלית ההטבה האמתית, דהיינו, שתולדתה חזוק התורה ותקונו אחוות המדינות. האהבה: שהיה נקבע בלב - האדם אהבה אליו יתברך עד שתתעורר נפשו לעשות נחת רוח לפניו, כמו שלבו מתעורר לעשות נחת רוח לאביו ולאמו, ויצעור אם חסר זה מצדו או מאחרים ויקנא על זה - וישמש שמחה רבה בעשותו דבר מזה. שלמות הלב הוא: שתהיה העבודה לפניו יתברך בטוהר הכוונה, דהיינו: לתכלית עבודתו בלבד ולא לשום פנים אחרת. ונכלל בה שיהיה שלם בעבודה ולא כפוסח על שתי הסעיפים או כעושה מצות אנשים מלומדה, אלא שיהיה כל לבו נתון לזה. שמירת כל המצות: כמשמעו, דהיינו: שמירת כל המצות כולן בכל דקדוקיהן ונתניהו. (ספר מסילת שירים בהקדמה)

רבי שמעון ואמר זהו זהיר בקרית שמע ובתפלה וכשאתה מתפלל אל תעש תפלתך קבע אלא רחמים ותחנונים לפני המקום ברוך הוא שנאמר (יואל ב) כי קל חנון ורחום הוא ארך אפים ורב חסד ונחם על הרעה ואל תהי רשע בפני עצמך: (אבות ב, א)

So why is Judaism not a faith-based system where it is just sufficient to believe in order to be a "good" Jew, especially given the large number of Torah scholars who compiled such lists of principles? One could discount many of these itemizations of the fundamentals of the faith as simply being a reaction to forced conversions where Jews under extreme duress succumbed to the pressures of religious coercion and wanted to know, were asking, what minimum beliefs they must hold dear to remain a faithful Jew despite their outwardly practicing or declaring allegiance to other religions.¹³ Though, an honest assessment of many of these collections indicates that there are plenty of assembled lists that were developed outside of the context of religious persecution. Despite this, one could argue that the late development of these compilations indicates that they are clearly not prerequisites to one's being considered a Jew and might possibly be a philosophical or competitive response to other religions demanding of such faith declarations as a necessary precondition to being considered a practicing member of that denomination. All of these views would likely lead one to conclude that Judaism is a religion of action, not faith.

The truth is that the Torah does put an emphasis on a faith-based approach, but a quirk in the calendar has somewhat caused this misperception to persist about Judaism. Based on our fixed calendar and the distribution of the weekly Torah portions, the Parshiyot of VaEtchanan and Eikev always fall out on Shabbat Nachamu (the Shabbat after Tisha B'Av) and the subsequent Shabbat. For those attending Yeshivot or learning that time period is always Ben HaZmanin (intercession) and for those in other frameworks, they usually fall out during

summer vacation. This idiosyncrasy has given short shrift to these two fundamental Parshiyot. In addition, the relief of the lifting of the pall cast by the mourning of Ben HaMetzarim, the three weeks extending from the seventeenth of Tammuz until the ninth of Av, and culminating with its zenith on Tisha B'Av, has people more focused on the Nechama, consolation, aspect of these weeks than the actual Parshiyot. This is evidenced by the fact that the Shabbat succeeding Tisha B'Av is known as Shabbat Nachamu¹⁴ because those are the opening words of the Haftorah from Yishayahu,¹⁵ which begins the series of seven Haftorot of consolation (שבעה),¹⁶ despite the fact that the Shabbat is always also Parshat VaEtchanan.¹⁷ That means many people are generally less engaged when these Parshiyot are read which in turn leads to less emphasis on their content. Lastly, many people mistakenly view the broader faith-based demands described in these Parshiyot as platitudes more than directives. Nevertheless, the truth is that these Parshiyot contain within them demands of faith and emotion with regards to one's relationship with God and form much of the basis of the Jewish belief system.

In the Rambam's enumeration of the two hundred and forty eight positive commandments, thirteen of the first fifteen detailed are from Parshiyot VaEtchanan and Eikev and the first eight are all from these two Parshiyot. Assuming that the fact that the Rambam chose these Mitzvot to head his list also somewhat reflects on the importance and primacy of these commandments, it is interesting to delve into their content.¹⁸ The first Mitzva that the Rambam counts is the necessity to believe in God¹⁹ (אֱמוּנָה יְהוָה יְקֻוּק אֱלֹהֵינוּ),²⁰ the second is to believe

¹³... והמין הרביעי מענין זה השמד בין השמדות ומה שראוי לאדם שיעשה בו. דע שכל השמדות שהיו בזמן החכמים היו מצויים בהם לעבור על המצוות, והיתה במ עשית מעשה, כמו שאמר בתלמוד, שלא יתעסקו בתורה ולא ימולו את בניהם או שיבעלו או נשותיהם עדות. ואולם זה השמד לא יתחייב עשית מעשה, זולת הדבור בלבד, ואם ירצה אדם לקיים תרי"ג מצוות בסתר יקיים, ואין אשם לו אלא אם הקרה עצמו בלא אונס שיחלל שבת, והוא אינו בכך אונס, כי זה האונס אינו מחייב לשום אדם מעשה, אלא הדבור בלבד, וכבר נתאמת אצלם שאין אונסו מאמינים באותו הדבור, ואינו כפי האומרו רק להנצל מן המלך כדי להפסיק דעתו בדבורים מן הדבור, וכל מי שנהרג כדי שלא יודה בשליחות אותו האיש לא יאמר עליו אלא שעשה הישר והטוב, ויש לו שטר גדול לפני השם, ומעלתו במעלה עליונה, כי הוא מסר עצמו לקדושת השם יתברך ויתעלה, אבל מי שבא לישאל אותנו: אם יהרג או יודה? אומרים לו שיודה ולא יהרג, אבל לא יעמוד במלכות אותו המלך, אלא ישב בביתו עד שיצא אם הוא צריך, ומעשה ידיו יעשה בסתר, כי מעולם לא נשמע כמו זה השמד הנפלא שאין כופים בו כי אם על הדבור בלבד, ולא יראה מדברי רבותינו זכרונם לברכה שיאמרו: יהרג ואל יעבור ואל יאמר דבר אחד שאין בו מעשה, אבל יהרג כי אשר יחייבוהו לעשות מעשה או על דבר שהוא מוזרה עליו. וצריך מי שעבר עליו זה השמד להתנהג באלה הענינים שאני מציע שישים בין עניניו לעשות ולקיים מן המצוות מה שהוא יכול, ואם אירע לו שעבר הרבה או שחלל שבת לא יטלטל מה שאינו מותר לטלטלו, ולא יאמר: מה שעברתי עליו יותר גדול מזה שאני נזהר ממנו! אלא יזהר מכל מה שהוא יכול... (איגרת השמד של הרמב"ם) אסור לאדם לומר שהוא עובד כוכבים כדי שלא יהרגוהו. אבל אם כדי שלא יכירוהו שהוא יהודי משנה מלבושו בשעת הגירה, מותר כיון שאינו אומר שהוא עובד כוכבים. הגה: ואפילו לובש כלאים. (נ"י פרק הגוזל בתרא). ואף על גב דאסור לומר שהוא עובד כוכבים, מ"מ יוכל לומר להם לשון דמשתמע לתרי אפיין (נמוקי יוסף פ' הגזול), והעובדי כוכבים יבינו שהוא אומר שהוא עובד כוכבים והוא יכין לדבר אחר.

וכן אם יוכל להטעותם, שהם סוברים שהוא עובד כוכבים, שרי. (ת"ת סי' קצ"ז/קצ"ו) וכן בדרך זה. מי שלבו העלה טיגא וחושק באשת איש אם תוכל אשתו לבא אליו ושיסבור שבא על הערוה, שרי. (שם בנ"י). וכל זה לא שרי רק במקום סכנה, אבל שלא במקום סכנה כגון שילבש בגדי עובד כוכבים שלא יכירוהו שהוא יהודי ויעבר מסס, או כדומה לזה, אסור. (אשירי"י ונ"י פרק הגוזל בתרא ות"ת סימן קצ"ו ושאר פוסקים): מי שנתייב מיתה מותר לברוח לבית עבודת כוכבים ולהציל את עצמו. (ו"א דבשעת השמד, אסור). (כל בו ועיניו לעיל סימן ק"ג). (שו"ע י"ד הלכות עבודת כוכבים קנז, ב-ג) זה גם נכון לגבי השבת שלפני ט' באב שנקרא "שבת חזון" ע"פ ההפטר מישעיה א, א, שמתחילה "חזון ישעיהו בן ימוץ..." למרות שג"כ כל שנה קורין בו פרשת דברים

¹⁵ נְחַמְנוּ נַחְמוּ עִמִּי יִאֲמַר אֱלֹהִים (ישעיהו מ, א)

¹⁶ מ"ז בתמוז ואילך מפטירין ג' דפורענותא, ז' דנחמתא, תרתי דתיובתא; ג' דפורענותא; דברי ירמיהו, שמעו דבר ה', חזון ישעיהו. שבע דנחמתא, נחמו, ותאמר ציון, עניה סוערה, אנכי, רני עקרה, קומי אורי, שוש אשיש... (שו"ע או"ח תכח, ח)

¹⁷ לעולם קורין צו את אהרן קודם פסח בפשוטה, ומצורע במעוברת, חוץ מבה"ח מעוברת (הו"ש מעוברת) שקורין אחרי מות קודם הפסח. ולעולם קורין פרשת במדבר סיני קודם עצרת, תשעה באב קודם ואתחנן, אתם נצבים קודם ר"ה... (שו"ע או"ח תכח, ד)

¹⁸ אחרי קבוצת המצוות הראשונות שנבחרו להתחיל את הרשימה די מסתבר שהסדר ג"כ מושפע מהקשרים הנושאים ולא רק מהחשיבות שלהם

¹⁹ המצוה הראשונה היא הצו אשר צונו להאמין האלוקות והוא שנאמין שיש שם עלה וסבה הוא פועל לכל הנמצאות והוא אמרו ית' אנכי י"א אלקיך... (ספר המצוות לרמב"ם מצוה עשה א)

²⁰ אֱמוּנָה יְהוָה יְקֻוּק אֱלֹהֵינוּ אֲשֶׁר הוֹצֵאתִיךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם מִבְּיַת עַבְדִּים לֹא יִהְיֶה לְךָ אֱלֹהִים אֲחֵרִים עַל-פְּנֵי: (דברים ה, ז-ו)

that there is only one God²¹ (שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ),²² the third is the requirement to love God²³ (וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ),²⁴ the fourth is to be in fear and awe of God²⁵ (אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא),²⁶ the fifth is to worship God²⁷ (וְאַתָּה תַעֲבֹד),²⁸ to pray to God, the sixth is to draw close to God²⁹ (וְגַבְהָהּ),³⁰ which is manifest through attaching oneself to those that are close to God, the seventh is to swear and take oaths in the name of God³¹ (וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע),²⁶ and the eighth is to emulate God³² (לְלַכֵּת בְּכָל-דְּרָגוֹתַי) to the best of our abilities. The ninth positive commandment, which is the first not to derive from these two Parshiyot, is to sanctify God's name³³ (וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל).³³ This list and its order clearly demonstrates the primacy and centrality of faith-based requirements within Judaism. One's relationship with God includes belief in God and emotional demands that are not exclusively performance based.

As already noted above, the necessity for such obligations is essential for one to develop a meaningful religious experience. Without this faith-based aspect, the simple practice of action-oriented strictures makes religion into a dry and futile endeavor. The restrictions and practices become an end in of themselves and are devoid of a more transcendental purpose or direction. A results-based observance provides structure, but no meaning. It is in many ways divorced from the Divine because it sacrifices the seeking of a meaningful relationship with God and elevating oneself spiritually on the altar of compliance. It is easy to understand the necessity for a faith-based aspect in addition to religious performance, but then it once again raises the question as to why that is not the primary, or maybe even the exclusive, means for worshipping God. Devotion should be a matter of belief, not a question of

adherence to strictures or performance. If that is the case then why does Judaism place so much of an emphasis on doing – following the Halacha?

If religious piety depended on one's declared beliefs, but was lacking performance-based instructions, it would create, despite the uniformity of the demanded faith, tremendous subjectivity in accomplishing such an obligation. In addition, it would leave much uncertainty surrounding the fulfillment of such said requirement. For example, if one simply instructs a child to be polite, how does that child know what to do, what is expected of them or what behaviors, interactions or statements would render them satisfactorily polite? The child might intuit some of those things that qualify them as being polite or maybe even emulate those behaviors they see in the instructing parent. Aside from the fact that this would leave the definition of polite as being very subjective, it would be nearly impossible for the child to ever know what the precise meaning of being polite is or what is expected of them to be considered polite. On the other hand, if one directs the child to be polite and then adds examples of what would be considered polite (i.e. say "please" when asking for something and "thank you" when being provided for), it is much more likely that the child will understand and know what it means to be polite and therefore develop into a polite individual. The more detailed the instructions, the better the child will appreciate what it means to be polite and the more likely they will be to be polite.

It is the same with regards to directives of belief or articles of faith. "Judaism might be based on these articles of faith, but in no way is it dependent on them or solely made up of them."³⁴ These, generally, broad amorphous demands need

²¹ והמצוה השנייה היא הצווי שצונו באמונת היחוד והוא שנאמין כי פועל המציאות וסבות הראשונה אחד והוא אמרו יתעלה שמע ישראל "י" אלקינו י" אחד... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ב)

²² דברים ו, ד

²³ והמצוה השלישית היא שצונו לאהבו יתעלה וזה שנתבונן ונשכיל מצותיו ופועלותיו עד שנשיגהו ונתענג בהשגתו תכלית התענוג וזאת היא האהבה המחוייבת. ולשון סיפרי (פ' שמע) לפי שנאמר ואהבת את י"י אלקיך איני יודע כיצד אוהב את המקום תלמוד לומר והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך שמתוך כך אתה מכיר את מי שאמר והיה העולם... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ג)

²⁴ וְאַהֲבַתְּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ בְּכָל-לִבְבְּךָ בְּכָל-נַפְשְׁךָ וּבְכָל-מְאֹדְךָ: (דברים ו, ה)

²⁵ והמצוה הרביעית היא שצונו להאמין יראתו יתעלה ולהפחד ממנו ולא נהיה ככופרים

ההולכים בקרי אבל נירא ביאת ענשו בכל עת והוא אמרו יתעלה (ואתחנן ו) את י"י אלקיך ותברתם... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ד)

²⁶ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא וְאַתָּה תַעֲבֹד וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים ו, יג) אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא

אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ)

²⁷ והמצוה החמישית היא שצונו לעבדו יתעלה וכבר נכפל צווי זה פעמים, אמר (משפטים כג כה) ועבדתם את י"י אלהיכם ואמר (ראה יג ה) ואותו תעבדו ואמר (ואתחנן ו יג) ואותו תעבדו ואמר (ס"פ עקב) ולעבדו. ואעפ"י שזה הצווי הוא גם כן מן הציוויים

הכוללים כמו שיבארנו בפרש הרביעי הנה יש בו יחוד שהוא צוה בתפילה... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ה)

²⁸ והמצוה השישית היא שצונו להדבק עם החכמים ולהתייחד עמהם ולהתמיד בישיבתם ולהשתתף עמהם בכל אופן מאופני החברה במאכל ובמשתה ובעסק כדי שגייע לנו

בזה להדמות במעשיהם ולהאמין הדעות האמתיות מדבריהם והוא אמרו יתע' (עקב י) ובו דתבק. וכבר נכפל זה הצווי גם כן ואמר (ס"פ עקב) ולדבקה בו ובא הפירוש

(ו' וד' דתבק. וכבר נכפל זה הצווי גם כן ואמר (ס"פ עקב) ולדבקה בו ובא הפירוש

מורכבת מהם... (רש"ר הירש איגרות צפון איגרת ח)

²⁹ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ) אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ)

³⁰ והמצוה השביעית היא שצונו להשבוע בשמו יתעלה כשנצטרך לקיים דבר מן הדברים או להכחישו כי בזה הגדולה לשם יתע' וכבוד ועילוי והוא אמרו (ואתחנן ו) עקב י' ובשמו

תשבוע... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ז)

ולדבקה בו הדבק בחכמים ותלמידיהם וזה לשון ספרי (והו' דעות פ"ו ה"ב)... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ו)

³¹ אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ) אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ)

³² אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ) אֶת-יְהוָה אֱלֹהֶיךָ תִירָא אֶתוֹ תַעֲבֹד וְגַבְהָהּ וּבְשֵׁמוֹתַי תִּשָּׁבַע: (דברים י, כ)

³³ והמצוה השביעית היא שצונו להשבוע בשמו יתעלה כשנצטרך לקיים דבר מן הדברים או להכחישו כי בזה הגדולה לשם יתע' וכבוד ועילוי והוא אמרו (ואתחנן ו) עקב י' ובשמו

תשבוע... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ז)

³⁴ והמצוה השמינית היא שצונו להדמות בו יתעלה לפי יכלתו והוא אמרו (תבוא כח) והלכת בדרכיו. וכבר נכפל צווי זה ואמר (עקב י' ויא) ללכת בכל דרכיו ובא בפירוש זה

מה הקדוש ברוך הוא נקרא רחום אף אתה היה רחום מה הקדוש ברוך הוא נקרא חנון אף אתה היה חנון מה הקדוש ברוך הוא נקרא צדיק אף אתה היה צדיק מה הקדוש

ברוך הוא נקרא חסיד אף אתה היה חסיד זה לשון ספרי (ס"פ עקב)... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ח)

³⁵ והמצוה התשיעית היא שצונו לקדש השם והוא אמרו (אמור כב) ונקדשתי בתוך בני ישראל. וענין זאת המצוה אשר אנחנו מצויים לפרסם האמונה הזאת האמתית בעולם

ושלא נפחד בהיזק שום מזיק. ואף על פי שבא עלינו מכריח גובר יבקש ממנו לכפור בו יתעלה לא נשמע ממנו אבל נמסור עצמנו למיתה ולא נתערה לחשוב שכפרנו ואף על

פי שלבנו מאמין בו יתעלה... (ספר המצוות לרמב"ם מצוות עשה ט)

³⁶ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

³⁷ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

³⁸ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

³⁹ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴⁰ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴¹ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴² וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴³ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴⁴ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴⁵ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

⁴⁶ וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת-שֵׁם קְדוֹשִׁי וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: (ויקרא כב, לב)

particular instructions to make them meaningful and provide them with definition. The more guidance, the better understood and practiced these fundamental requirements will be. This is especially true when that definition is being imposed by God which sets an objective rather than subjective standard. Therefore, the minutiae of practice and Halacha are essential to defining the "meta-Halacha" (See Parshat VaEtchanan - Is Right Good or Good Right?) and, as importantly, in fulfilling the basic articles of faith that are demanded of a Jew. The doing reinforces and develops one's faith and, vice versa, the faith grants meaning to all the performance. Just as hollow performance is clearly lacking and disconnected from God so too faith devoid of actualization is wanting and missing Godliness. The practices help the fundamentals of faith to permeate and define the entirety of one's existence. In many ways, the absence of particular demands of performance makes faith into the worship of oneself since the definition of faith and its meaning will then be molded to suit one's beliefs rather than the opposite (the faith defining one's beliefs). That same self-centered faith is on display when one chooses which Mitzvot are relevant and worth keeping versus those that are not meaningful and need not be practiced. By doing so, one has also redefined faith to fit their beliefs or meet their conveniences or desires. The demand that one emulate God is manifest when one's faith and performance are unified, thoughts and practice are inseparable.

Keeping Shabbat is so central to being defined as a Jew because it helps to bring delineation to what it means to believe in God. Simultaneously, the strictures of Shabbat are elevated and given meaning when they are seen in the context of affirming God. Desisting from Melacha and defining what is considered work (see Parshat Vayakhel-Pekudei – The Power of Shabbat) are the performances associated with Shabbat, the realm of actualization, that help define the meaning of such rest.³⁵ To desist from those creative endeavors every seventh day is an unequivocal, demonstrative acknowledgement of our subordination to God and is inherently embedded in the sanctity of Shabbat. It declares that God is the creator of the world (זכר למעשה) (בראשית)³⁶ and continues to run the world (זכר (ליציאת מצרים)).³⁷ Shabbat without its faith-based affirmation of God is just a physical day of rest, a break from the tediousness of life – a weekend. Belief in God without the strictures of Shabbat is an endorsement of God when it suits one's ambitions or the inability of one to surrender their Godly creative-side to the ultimate Creator. There is a tremendous mutualism, an unbreakable bond, between performance and faith, practice and belief. That symbiosis is the golden median that the Torah expects in all our religious engagements – whether when interacting with God or engaging with others.

Shabbat Shalom

³⁵ זכור את יום השבת לקדשו: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבתו ליקנך אלוקיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ובהמתך וגרך אשר בשעריך: (שמות כ, ח-י) שמוך את יום השבת לקדשו כאשר צוה: יקנך אלוקיך: ששת ימים תעבד ועשית כל מלאכתך: ויום השביעי שבתו ליקנך אלוקיך לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך עבדך ואמתך ושורך וסמך וכל בהמתך וגרך אשר בשעריך למען ינוח עבדך ואמתך כמוך: (דברים ה, יב-יד)

³⁶ כי ששת ימים עשה יקנך את השמים ואת הארץ את הים ואת כל אשר בהם וינח ביום השביעי על כן ברך יקנך את יום השבת ויקדשהו: (שמות כ, יא)
³⁷ וזכרת כי עבד הייתו בארץ מצרים ויצאך יקנך אלוקיך משם ביד חזקה ובזרע נטויה על פן צוה יקנך אלוקיך לעשות את יום השבת: (דברים י, טו)